

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	SSO Anna Maria Kowalik
Protokolant –	st. sekr. sąd. Joanna Preizner

po rozpoznaniu 22 listopada 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w G.

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powódki od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 13 marca 2015 r. Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że w punkcie drugim odstępuje od wymierzenia kary pieniężnej;
2. zasądza od Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na rzecz (...) spółki akcyjnej w G. kwotę 477,00 zł (czteryście siedemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Maria Kowalik

Sygn. akt XVII AmE 62/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 13 marca 2015 roku nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (dalej Prezes URE), na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 19 w związku z art. 56 ust. 2, ust 3 i ust 6 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 z późn. zm.) oraz na podstawie art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2013 r., poz. 267 z późn. zm) w związku z art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne (dalej p.e.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorstwu (...) - (...) S.A. z siedzibą w G. (dalej (...), powódka) w związku z naruszeniem zapisy punktu D.1.4. obowiązującej w (...) od dnia 1 stycznia 2014 r. Instrukcji Ruchu i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej (dale „IRiESD”) zatwierdzonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 16 grudnia 2013 r., znak: (...), zmienionej decyzją z 31 stycznia 2014 r., znak: (...), decyzją z 23 kwietnia 2014 r., znak: (...) oraz decyzją z 31 października 2014 r., znak: (...), wymierzył karę pieniężną w wysokości 20 000 zł.

Powódka złożyła odwołanie od powyższej Decyzji, zaskarżając ją całości. Jednocześnie wniosła o uchylenie Decyzji w całości, ewentualnie o jej zmianę poprzez odstąpienie od wymierzenia kary pieniężnej, a w przypadku uznania, że

nie ma podstaw do uchylenia Decyzji w całości lub w części ani podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary, o jej obniżeniu do 1,00 zł oraz zasądzenie od Prezesa URE na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego.

Zaskarżonej Decyzji powódka zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania tj. art. 7, 77 § 1, 78 § 1 i 80 k.p.a. poprzez niedokonanie wszechstronnej oceny zebranego materiału dowodowego skutkujące bezzasadnym przyjęciem, że samo niedochowanie terminów z IRiESD w zakresie sprawdzenia stanu licznika uzasadniało wymierzenie kary, o której mowa w art. 56 ust. 1 pkt 19 p.e.
2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 56 ust. 1 pkt 19 p.e. przez jego zastosowanie w sytuacji, gdy okoliczności sprawy nie wskazują, aby powód nie przestrzegał przepisów IRiESD,
3. zastosowanie dla oceny działania powoda art. 9c ust. 3 pkt 9a ppkt a) p.e. w sytuacji, gdy Decyzja wydana została za nieprzestrzeganie IRiESD, a nie tego przepisu p.e. obligującego do wdrożenia i utrzymywanie odpowiedniej infrastruktury technicznej o informatycznej dla umożliwienia realizacji umów sprzedaży energii elektrycznej
4. niewłaściwe zastosowanie art. 355 § 2 k.c. skutkującą uznaniem, że powód nie dochował należytej staranności pomimo, że okoliczności sprawy wskazują przeciwnie;
5. niezastosowanie art. 56 ust. 6a p.e. w sytuacji, gdy stopień szkodliwości czynu był znikomy, a okoliczności sprawy, w szczególności fakt, że nie doszło do przerwania procedury zmiany sprzedawcy i nastąpiła ona w terminach wnioskowanych przez nowego sprzedawcę oraz finalne zrealizowanie obowiązku powoduje barak powstania szkody u sprzedawcy lub odbiorców uzasadniały zastosowanie tego przepisu i odstąpienie od wymierzenia kary.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki złożył odpowiedź na odwołanie, w której wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od powódki na rzecz Prezesa URE zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Rozpoznając odwołanie Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z 6 lutego 2014 r., znak: (...) spółka (...) SA. (dalej: (...)) poinformowała Prezesa URE o możliwym utrudnianiu procesu zmiany sprzedawcy przez (...) wobec klientów EC. Zdaniem EC dochodziło do licznych opóźnień ze strony (...) przy dokonywaniu potwierdzeń na prawidłowo wystosowane przez EC powiadomienia o zawarciu umów sprzedaży energii elektrycznej. Według EC na dzień 20 stycznia 2014 r. nie zostały przez (...) wystawione dokumenty Potwierdzenia Zmiany Sprzedawcy ((...)) dla 963 odbiorców, których umowy zostały zgłoszone na dzień 1 stycznia 2014 r. na Platformie (...) ((...)), a na dzień 5 lutego 2014 r. wciąż 436 z ww. odbiorców nie miało wystawionych (...). Ponadto zdaniem EC na dzień 3 lutego 2014 r. nie zostały opublikowane dokumenty (...) dla 1236 odbiorców, których umowy zostały zgłoszone do realizacji na dzień 1 lutego 2014 r. (k.1–3, k.14-16).

Z wyjaśnień (...) złożonych przy piśmie z dnia 9 kwietnia 2014 r., znak:(...) wynika, iż w związku z obowiązywaniem od 1 stycznia 2014 r. nowej IRiESD, według której (...) powinien otrzymać Zgłoszenie Zmiany Sprzedawcy ((...)) minimum 21 dni kalendarzowych przed planowaną datą rozpoczęcia sprzedaży zarówno dla pierwszej jak i kolejnych zmian sprzedawcy, zaszła konieczność zmian konfiguracji i funkcjonalności systemów (...) oraz Rejestru Uczestników Rynku Detalicznego ((...)). W ramach tych zmian generowanie dokumentu (...) przeniesiono do etapu publikacji odczytu rozliczeniowego. Ponadto (...) wyjaśnił, iż przy weryfikacji (...) dla klientów EC dokonujących zmiany sprzedawcy na dzień 1 stycznia 2014 r. oraz 1 lutego 2014 r. dochodziło do opóźnień związanych z błędami działania systemów informatycznych, a także zwiększoną ilością zgłoszeń pod koniec roku. Zgodnie z informacjami zawartymi w piśmie OSD z 9 czerwca 2014 r., znak:(...), wobec 98 odbiorców, którzy zmienili sprzedawcę na EC od dnia 1 stycznia 2014 r., odczyty układów pomiarowo-rozliczeniowych dokonane zostały przez (...) po upływie pięciodniowego terminu, o którym mowa w punkcie D.1.4. IRiESD. Z kolei, w przypadku odbiorców, którzy zmienili sprzedawcę na EC od dnia 1 lutego 2014 r. wystąpiło 130 takich przypadków. Łącznie wystąpiło zatem 228 przypadków, w których

(...) przekroczył dopuszczalny 5-dniowy termin na dokonanie odczytów układów pomiarowo-rozliczeniowych wobec odbiorców, którzy zmienili sprzedawcę na rzecz EC od dnia 1 stycznia bądź 1 lutego 2014 r. (k.28-30, 33-36,43-44).

W związku z powyższym pismem z 29 września 2014 r., znak: (...), Prezes URE powiadomił (...) o wszczęciu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej (...) i wezwał do złożenia dodatkowych wyjaśnień (k.46-48).

W odpowiedzi z 20 października 2014 r., znak: (...), (...) wskazał na fakt, iż przez pierwsze miesiące 2014 r. wdrażano postanowienia nowej IRiESD zatwierdzonej 16 grudnia 2013 r., co wymagało zarówno zmian organizacyjnych jak i informatycznych. Proces przygotowania się do tych zmian wymagał zdaniem (...) okresu dostosowawczego dla całej organizacji (...), co spółka sygnalizowała na etapie postępowania o zatwierdzenie IRiESD w zakresie terminu wejścia w życie IRiESD. Ponadto (...) poinformował, iż w związku z awarią systemu informatycznego występowały opóźnienia związane z generowaniem dokumentów (...), wynikające z błędnego przekazywania procesu po weryfikacji formalno-prawnej. Po przeprowadzeniu procesu naprawczego, sprawy zostały przekazane do odpowiednich komórek, jednak konieczność jednoczesnej obsługi spraw bieżących ograniczała fizyczną realizację zleceń związanych z odczytem wskazania licznika na dzień zmiany sprzedawcy, co z kolei miało wpływ na generowanie dokumentów (...), które po wprowadzeniu zapisów IRiESD są generowane po wprowadzeniu odczytu na dzień zmiany sprzedawcy. Dodatkowo (...) wyjaśnił, iż opóźnienia spowodowane były:

- sytuacjami, w których pracownik (...) nie był w stanie wykonać fizycznego odczytu ze względu na brak dostępu do licznika,
- dostosowaniem systemu do wymogów IRiESD, co wiązało się z koniecznością przejścia na inny sposób obsługi procesu zmiany sprzedawcy,
- wdrażaniem w tym samym okresie nowej usługi związanej z zawieraniem umów kompleksowych z innym sprzedawcą.

(...) podkreślił również, iż dochował należytej staranności odnośnie prowadzenia profesjonalnej działalności biznesowej, w tym w zakresie dostosowania działań i systemów informatycznych do zachodzących zmian legislacyjnych. Zdaniem (...) podjęto szereg działań usprawniających proces zmiany sprzedawcy, są to m.in.:

- przejście od 1 stycznia 2014 r. od dotychczasowego zleceniobiorcy ((...) Sp. z o.o.) zadań związanych z realizacją procesu w zakresie weryfikacji zgłoszeń oraz zawierania umów o świadczenie usług dystrybucji,
- zwiększenie liczby osób obsługujących proces zmiany sprzedawcy oraz ich specjalizacja,
- uzupełnienie zasad współpracy ze sprzedawcami w zakresie form i terminów dotyczących zgłaszania Rozwiązania Umowy, Anulowania bądź Rezygnacji ze zmiany sprzedawcy oraz obsługi Wniosków o Umowę o Świadczenie Usług Dystrybucji (k. 51-53).

Pismem z 28 listopada 2014 r., znak: (...), (...) został powiadomiony o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz o prawie do zapoznania się z materiałem dowodowym zebrany przez Prezesa URE oraz do złożenia dodatkowych uwag i wyjaśnień w terminie 7 dni licząc od dnia otrzymania zawiadomienia (k.55).

Przedstawiciele (...) nie skorzystali z przysługującego im prawa do zapoznania się z materiałem dowodowym zebrany przez Prezesa URE.

W piśmie z 11 lutego 2015 r., znak: (...), (...) przedstawił informacje o wysokości przychodu z działalności koncesjonowanej za rok 2014 (k.63).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w trakcie postępowania administracyjnego, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania oraz na podstawie zeznań

świadców V. L. (e-protokół k.49v-51) i D. S. (e-protokół k.142-143v), które Sąd uznał za wiarygodne, ponieważ były spontaniczne, wzajemnie się uzupełniały a wraz z dokumentami tworzyły logiczną całość.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że powódka nie kwestionowała dopuszczenia się zarzucanego jej w punkcie pierwszym decyzji czynu, a jedynie wносиła o odstąpienie od wymierzenia kary.

Zgodnie z pkt D.1.4. (...)Przy każdej zmianie sprzedawcy przez (...), dokonywany jest odczyt wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego. Ustalenie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego na dzień zmiany sprzedawcy, dokonywane jest na podstawie odczytu wykonanego przez (...) S.A maksymalnie z pięciodniowym wyprzedzeniem lub opóźnieniem. Dla (...) przyłączonych do sieci (...) S.A. na niskim napięciu, (...) S.A może ustalić wskazania układu pomiarowo-rozliczeniowego na dzień zmiany sprzedawcy również na podstawie:

1) odczytu wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego dokonanego przez (...) na dzień sprzedawcy i przekazanego do (...) S.A. najpóźniej jeden dzień po zmianie sprzedawcy oraz zweryfikowanego i przyjętego przez (...) S.A.,

a w przypadku braku możliwości ustalenia wskazań układu pomiarowo-rozlicz którym mowa w pkt 1,

2) ostatniego posiadanego przez (...) S.A. odczytu wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego (...), jednak nie starszego niż 3 miesiące, przeliczonego na dzień zmiany sprzedawcy na podstawie przyznanego profilu lub średniodobowego zużycia energii w ostatnim okresie rozliczeniowym usług dystrybucji za który (...) S.A. posiada odczytane wskazania."

Ze zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego wynika, że wobec 98 odbiorców, którzy zmienili sprzedawcę na EC od dnia 1 stycznia 2014 r., odczyty układów pomiarowo-rozliczeniowych dokonane zostały przez (...) po upływie pięciodniowego terminu, o którym mowa w punkcie D.1.4. IRiESD. Z kolei, w przypadku odbiorców, którzy zmienili sprzedawcę na EC od dnia 1 lutego 2014 r. wystąpiło 130 takich przypadków. Łącznie wystąpiło zatem 228 przypadków, w których (...) przekroczył dopuszczalny 5-dniowy termin na dokonanie odczytów układów pomiarowo-rozliczeniowych wobec odbiorców, którzy zmienili sprzedawcę na rzecz EC od dnia 1 stycznia bądź 1 lutego 2014 r.

Zasadnie zatem Prezes URE przyjął, że powódka wypełniła dyspozycję przepisu art. 56 ust. 1 pkt 19 ustawy - Prawo energetyczne. Stosownie bowiem do tego przepisu karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega warunków i wymagań technicznych korzystania z systemu elektroenergetycznego, procedur postępowania i wymiany informacji, a także nie stosuje się do zasad i obowiązków w zakresie bezpieczeństwa pracy sieci elektroenergetycznej, planów i procedur stosowanych w sytuacji zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej, instrukcji, o której mowa w art. 9g ust 9, a także poleceń operatora systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączonego elektroenergetycznego, o których mowa w art. lid ust. 1 i 2. Wobec powyższego należy stwierdzić, że nieprzestrzeganie i niezastosowanie przez powódkę zasad czy procedur określonych w Instrukcji jest naruszeniem przepisów ustawy i skutkuje wymierzeniem kary pieniężnej.

Ustalając wysokość kary pieniężnej, zgodnie z art. 56 ust. 6 ustawy - Prawo energetyczne, Prezes URE uwzględnia stopień szkodliwości czynu, stopień zawinienia oraz dotychczasowe zachowanie podmiotu i jego możliwości finansowe. Jednakże zgodnie z przepisem 56 ust. 6a p.e. Prezes URE może odstąpić od wymierzenia kary, jeżeli stopień szkodliwości czynu jest znikomy, a podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek.

W uzasadnieniu zaskarżonej Decyzji Prezes URE stwierdził, że okoliczności sprawy nie uzasadniają skorzystania wobec powódki z tej instytucji, bowiem wydłużony czas oczekiwania na zakończenie formalności związanych z procedurą zmiany sprzedawcy dotyczył stosunkowo dużej grupy odbiorców zniechęcając ich tym samym do

korzystania z prawa wyboru sprzedawcy energii elektrycznej - zagwarantowanego w art. 4j ustawy -Prawo energetyczne. Nie można zatem stwierdzić, iż stopień szkodliwości czynu w przedmiotowej sprawie był znikomy.

Sąd po zapoznaniu się z całością materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie uznał, że zaszyły podstawy do odstąpienia od wymierzenia kary ponieważ stopień społecznej szkodliwości był znikomy, a powódka zaprzestała zarzucanego przez organ naruszenia, w taki sposób, że doszło do zmiany sprzedawcy zgodnie z wnioskiem, a w konsekwencji ani EC ani konsumenci nie ponieśli szkody.

W tym miejscu należy zauważyć, że orzecznictwie wskazuje się, że kary pieniężne nakładane przez organy regulacji rynku nie mają charakteru sankcji karnych, jednakże w zakresie, w jakim dochodzi do wymierzenia przedsiębiorcy takiej kary, zasady sądowej weryfikacji prawidłowości orzeczenia organu regulacyjnego powinny odpowiadać wymaganiom analogicznym do obowiązujących sąd orzekający w sprawie karnej (zob. np. wyroki SN: z dnia 14 stycznia 2010 r., III SK 1/10, OSNP 2011, nr 21-22, poz. 288, z dnia 1 czerwca 2010 r., III SK 5/10, Lex nr 622205, z dnia 21 września 2010 r., III SK 8/10, OSNP 2012, nr 3-4, poz. 52, z dnia 4 listopada 2010 r., III SK 21/10, Lex nr 737390 i z dnia 5 stycznia 2011 r., III SK 32/10, ZNSA 2011, nr 3, s. 121). Kara administracyjna nie stanowi odpłaty za popełniony czyn, lecz ma charakter środka przymusu służącego zapewnieniu realizacji wykonawczo-zarządzających zadań administracji agregowanych przez pojęcie interesu publicznego (zob. wyrok TK z dnia 31 marca 2008 r., SK 75/06, OTK-A 2008, Nr 2, poz. 30). Sankcje administracyjne służą prewencji, zniechęcając do naruszenia obowiązków oraz skłaniając ukaranego do zapobieżenia powtórnemu naruszeniu obowiązków w przyszłości (zob. wyrok TK z dnia 14 października 2009 r., k.p. 4/09, OTK-A 2009, Nr 9, poz. 134). Sąd bierze więc pod uwagę prawo przedsiębiorcy do obrony analogicznie do sądu karnego, przed którym oskarżyciel, aby uzyskać sądowe potwierdzenie oskarżenia, musi zwłaszcza wykazać bezzasadność wyjaśnień oskarżonego (zob. wyrok SN z dnia 21 października 2010 r., III SK 7/10, OSNP 2012, nr 3-4, poz. 53).

W wyroku z dnia 15 października 2014 r. (sygn. akt III SK 47/13, Lex nr 1540636) Sąd Najwyższy wskazał, że rozstrzygając, czy naruszenie obowiązku ciążącego na powodzie można w okolicznościach faktycznych niniejszej sprawy uznać za czyn o znikomym stopniu szkodliwości, zasadne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji tego stopnia wypracowanego w prawie karnym, skoro prawodawca posłużył się w art. 56 ust. 6a p.e. instytucją prawa karnego, z uwagi na represyjny charakter kar pieniężnych przewidzianych w tym przepisie.

W zakresie stopnia (społecznej) szkodliwości czynu, przy jego ocenie, zgodnie z art. 115 § 2 k.k., bierze się pod uwagę: rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy i rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że do zdarzenia doszło z winy nieumyślnej, a ponadto powódka podjęła wszelkie możliwe działania zmierzające do należytego wykonania swoich zobowiązań. Jak wynikało z zeznań świadków V. L. i D. S. spodziewając się w ostatnim kwartale roku wzrostu liczby wniosków o zmianę sprzedawcy, z wyprzedzeniem zatrudniła dodatkowe osoby, które następnie przeszkoliła, aby w ostatnim kwartale roku były gotowe do przyjęcia zwiększonej liczby wniosków. Również w celu poprawy efektywności obsługi wniosków powódka zrezygnowała z usług firmy zewnętrznej i przejęła około 100 pracowników, których następnie dodatkowo przeszkoliła i skierowała do obsługi wniosków. Ponadto po wykryciu błędu w systemie informatycznym część osób z innych działów przesunęła do przeszukiwania systemu w celu ustalenia czy wszystkie wnioski wpłynęły do właściwych oddziałów. Z kolei pracownikom firmy która była twórcą i dostawcą systemu informatycznego ustalenie przyczyn awarii i jej usunięcie zabrało 3 miesiące.

Powyższe zachowanie powódki świadczą o podjęciu wszystkich możliwych czynności zmierzających do zminimalizowania skutków awarii oraz o motywacji, a konkretnie – braku chęci osiągnięcia korzyści kosztem EC czy konsumentów.

Wbrew twierdzeniom Prezesa URE nie było podstaw do stwierdzenia, że powódka mogła wcześniej podjąć czynności zaradcze, skoro był to błąd systemu informatycznego, który został zidentyfikowany dopiero przez pracowników firmy

zewnętrznej, która była autorem systemu informatycznego i sprawowała nad nim nadzór. Zatem zdiagnozowanie problemu przez powódkę nie było możliwe, a firma zewnętrzna uporała się z nim dopiero po 3 miesiącach. Jednakże w tym czasie powódka starała się we własnym zakresie zminimalizować negatywne skutki awarii poprzez ręczne przeszukiwanie skrzynek mailowych w celu ustalenia, czy nie znalazły się tam wnioski dotyczące innych oddziałów.

Z materiału dowodowego nie wynikało, aby naruszenie obowiązków przez powódkę zniechęciło odbiorców do korzystania z prawa wyboru sprzedawcy energii, jak również aby EC poniosło jakąkolwiek szkodę materialną. Należy bowiem zauważyć, że naruszenie obowiązków przez powódkę spowodowało jedynie przesunięcie w czasie faktycznych odczytów liczników natomiast nie miało wpływu na wysokość wynagrodzenia należnego EC od odbiorców w związku z dostarczaną energią elektryczną. Na tą ostatnią okoliczność zwrócił uwagę w swoich zeznaniach świadek D. S., który wyjaśnił, że sprzedawcy energii elektrycznej, w tym EC, wystawiają faktury z góry w oparciu o wysokość zużycia wskazaną w umowie, rozliczenie ilości faktycznie pobranej energii elektrycznej następuje bądź raz na 6 miesięcy, bądź raz na 12 miesięcy. Zatem odczytanie stanu licznika z opóźnieniem w stosunku do terminu określonego w Instrukcji nie wpływa na wysokość wynagrodzenia należnego sprzedawcy energii, a jedynie ewentualnie na późniejsze wystawienie faktury.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że ustalone w postępowaniu okoliczności w pełni uzasadniają odstąpienie od wymierzenia kary i w tym zakresie zmienił zaskarżoną decyzję.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na mocy art. 98 i 99 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Stronie powodowej jako wygrywającej spór Sąd przyznał więc od pozwanego zwrot kosztów procesu w wysokości 477,00 zł na które składało się: opłata od odwołania – 100,00 zł, wynagrodzenia pełnomocnika procesowego ustalone na podstawie § 18 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – 360,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17,00 zł.

SSO Anna Maria Kowalik